

POSELSTVÍ NEMOCNÝM

ADVENT

A VÁNOCE 2015

Milost a pokoj s Vámi se všemi, naši nemocní přátelé,
a také s Vámi, kdo jste jim nablízku!

Plodný rok s náplní duchovní přípravy na eucharistický kongres i dny, kdy jsme v Brně prožívali tuto slavnost, jsou za námi. Mysleli jsme na Vás i na ty, kdo s námi byli spojeni díky televiznímu přenosu. Byly to jistě hluboké zážitky, které nám všem Pán dopřál, a děkujeme i Vám za cenný, i když skrytý podíl Vaší věrnosti a spoluúčasti. Co je obětováno a protrpěno, dodává zvlášť vzácnou cenu plodům těchto snah v církvi. A to se vztahuje zejména na Vás, nemocné. Rok nekončí tím, že čas běží dál a nese nové výzvy a nová témata, ale náš vztah k Eucharistii má v obnovené a hlubší síle trvale proniknout i náš život do budoucna.

Nový liturgický rok, který začínáme adventem, bude pro církve na celé zemi rokem Božího milosrdenství. Máme v něm docenit, že v nemilosrdném prostředí světa je nám blízko Ten, který vládne času a dějinám a je „milosrdný a dobrotivý, shovívavý a bohatý láskou“. Tak se sám Bůh, náš Pán, představuje v Bibli a tato jeho slova jsou plná léčivé útěchy i pro nás.

Víme, že blížící se Vánoce jsou zejména rodinným slavením a zážitkem Boží lásky a radosti. Svatá rodina betlémská a každá rodina na zemi, která se snaží žít v pohledu na ni, je ozářena nebeským světlem, protože rodina je „svatyní života“, a pokud jsou v rodině přítomni i nemocní členové, mohou obohatit tyto vztahy právě oni svou milující, trpělivou, laskavou i vděčnou blízkostí těm, s nimiž žijí. Papež František říká o rodině, že je „nejbližší nemocnicí“ rychlé a dostupné pomoci, která spojuje zdravé s nemocnými, a to nejen díky léčbě a lékům, ale protože jde spíše o „infuzi od srdce k srdci“. I když někdy základní služby každodenní pomoci můžou být obtížné, vztahy se mohou právě touto cestou vnitřně posilovat a růst.

Slovo „milosrdenství“ znamená mít „milé srdce“. Tak jako Bůh nás dokonale miluje, přijímá, odpouští a posiluje, i my se snažme ho v tom napodobovat podle příslibu „blahoslavení milosrdní, neboť oni dojdou milosrdenství“. Přejeme Vám, aby Vaši obětaví blízcí a příbuzní, kteří jsou s Vámi spojeni v každodenní službě a pomoci, tento Boží slib i odpověď zakoušeli sami na sobě. Podobně i Vy, naši nemocní přátelé, přes tělesnou slabost či omezení pohybu, vydávejte i nadále svědectví o ochotě a statečnosti, a Vaše oběti ať On, náš trpící Pán, promění k růstu a upevnění rodiny své církve. I vánoční obraz dvou starých lidí Simeona a Anny, kteří se setkávají s malým Ježíškem a Svatou rodinou v chrámě, kéž Vás povzbudí ve chvílích trápení a samoty. Ať tyto chvíle promění v klidnou odevzdanost a ozáří prorockou chválou, kterou tito lidé zralého věku společně vzdávají Bohu.

Do dnů adventu a Vánoc Vám žehnají

Vaši

arcibiskup Jan a biskup Josef

Milí přátelé, trpící nějakou nemocí nebo jinou zátěží,

nedávno jsem se pro jedno společenství zamýšlel nad textem Písma, který je povzbudivý a plný útěchy: „*Přijďte ke mně všichni, kdo se lopotíte a prohýbáte pod břemenem a já vám ulehčím*“ (Mt 11:28).

Všichni, kdo jsme se pokusili vzít tato slova vážně, vzali Pána Ježíše za slovo a přišli k němu, to znamená, vlastními slovy jsme mu v osobní modlitbě svěřili to, co nás tíží, prožili jsme jeho ulehčení, občerstvení, posilu, útěchu, novou odvalu do života. Nebo jsme se také ztotožnili se slovy naučených modliteb. Kdo jste snad tuto zkušenost ještě neudělali nebo jste ještě Pána Ježíše takto neoslovili, udělejte to. Přesto, že možná nechodíte do kostela nebo jste se ještě nikdy nemodlili. On nenechá upřímnou touhu bez odezvy.

Pak jsem se podíval na další verš a četl: „*Veźměte na sebe mé jho a učte se ode mne, neboť jsem tichý a pokorný srdcem, a naleznete ulehčení pro své duše. Ano, mé jho netlačí a mé břemeno netíží*“ (Mt 11,29:30).

Jho. To není nic příjemného. To se nám vybaví chomout, záprah, bič a naskočí nám husí kůže. Jho je sice něco podobného jako chomout, do kterého se zapřahají koně, ale přece jen je v něčem jiné. Je to příčné břevno, napojené na oj nebo řetěz, které se upevňuje tak, aby ho dobytek měl na šíji. Takový trámeček funguje jen tehdy, když vůz netáhne jedno zvíře, ale dvě. Pak dostává výrok Pána Ježíše o „jeho jhu“ novou symboliku. Nemáme nést své obtíže sami. To je nezvladatelné, ale on je nese s námi. Je se

mnou v zápřahu mého života, „táhne tu káru“ se mnou, nejsem na svůj život sám.

Možná vám bude připadat tato úvaha (nebo obrázek) jako nepatřičná, která Božího Syna snižuje, ale vždyť právě o Vánocích slavíme a připomínáme si, že ten, který je nádherným a všemohoucím a všechno přesahujícím Bohem, vzal na sebe přirozenost služebníka a stal se nám podobným ve všem, kromě hříchu. Tím, že se stal člověkem a narodil se v betlémském chlévě, vzal na sebe naše jho a umožnil, aby se naše jho stalo jeho jhem. Stane se jím tehdy, když přestaneme řešit svůj život jen svými vlastními silami a přijmeme jej za „partáka“, tedy za toho, který je v zápřahu se mnou a zároveň jako toho, kdo má vůdčí roli, určuje rychlost a směr. On je vždycky první ve vztazích, první vychází vstříc. Také každému z nás vyšel vstříc o těch prvních Vánocích, od kterých počítáme náš letopočet. „Kristus a já, to je absolutní většina,“ prohlásila kdysi sv. Terezie z Avily.

Přeji vám všem společnou cestu.

*P. Bohumír Vitásek,
prezident Arcidiecézní charity Olomouc*

